

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Steve Berry
THE KING'S DECEPTION

Copyright © Steve Berry 2013

First published by Random House Large Print

Translation rights arranged by Writer's House LLC, New York, USA

All Rights Reserved

Translation Copyright © 2016 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-01824-0

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Stiv Beri

KRALJEVSKA PREVARA

Preveo Mirko Bižić

Beograd, 2016.

Za Džesiku Džons i Ester Garver

*Kažem vam da je moje sedište kraljevsko.
Neću trpeti da me nasledi propalica,
i ko bi mene nasledio nego kralj.*

Elizabeta I

PROLOG

PALATA VAJTHOL
28. JANUAR 1547.

Katarina Par je videla da se kraj bliži. Preostalo je samo još nekoliko dana, možda tek nekoliko sati. Stajala je ćutke proteklih pola sata i posmatrala dok su lekari završavali preglede. Sad je došlo vreme da iskažu procenu.

„Gospodaru“, rekao je jedan od njih. „Sva ljudska pomoć i trud sad su uzaludni. Najbolje vam je da se osvrnete na dosadašnji život i potražite božju milost kroz Hrista.“

Netremice je gledala dok je Henri VIII razmišljao o ovom savetu. Kralj, opružen u krevetu, ispuštao je glasne krike bola. Prestao je da viče i podigao glavu zagledan u onoga koji mu je preneo tu poruku. „Koji sudija te poslao da mi preneseš tu presudu?“

„Mi smo vaši lekari. Nema žalbe na ovu presudu.“

„Sklonite se od mene“, vrisnuo je Henri. „Svi vi.“

Iako smrtno bolestan, kralj je i dalje mogao da naređuje. Lekari su brzo pobjegli iz spavaće odaje, kao i svi uplašeni dvorani za njima.

Katarina se okrenula da i ona ode.

„Preklinjem te, dobra kraljice, da ostaneš“, rekao je Henri.

Klimnula je glavom.

Ostali su sami.

On kao da je prikupio snagu i pribrao se.

„Ukoliko čovek puni stomak srnetinom i svinjetinom, govedim slabinama i pitama od teletine, ako ih zaliva potocima piva i vina koji nikad ne pre-sahnu...“ Henri je zastao. „Ubiraće plodove svoje setve u zao čas. Neće biti ništa srećniji zbog uvećanja imanja. Tako je to, moja kraljice, sa mnom.“

Njen muž je govorio istinu. Bolest, koju je sam odabrao i izazvao, sad ga je proždírala, od nje je trunuo iznutra dok se životna srž polako gasila u njemu. Bio je toliko naduven da je izgledalo kao da će se rasprsnuti, nije mogao da hoda, bio je pokretan koliko i vreća sala. Ovaj čovek, koji je u mladosti bio tako zgodan, što je preskakao odbrambene šančeve i zatezao najbolje lukove u

Engleskoj, koji se isticao na turnirima, predvodio vojske i pobeđivao pape – sad nije mogao da odgurne ni neko plemićko detence, pa čak ni da podigne ruku a da ne oseti nelagodu. Postao je velik i zdepast, oči su mu se smanjile, a lice raširilo, i ispod brade mu se stvorio dvostruki podvaljak. Izgledao je kao svinja.

Odvratno.

„Gospodaru, vi govorite ružno o sebi bez razloga“, rekla je. „Vi ste gospodar kom sam zavetovana, kome cela Engleska i ja dugujemo apsolutnu poslušnost.“

„Ali samo dok budem disao.“

„Što ćete i nastaviti da radite.“

Ona je znala gde joj je mesto. Podsticanje sporova između muža i žene, pri čemu je ovaj prvi posedovao svu moć, a ova druga ništa, bilo je opasna zanimacija. Ali iako slaba, nije bila bez oružja. Odanost, ljubaznost, oštar um, stalna briga i izvanredno vaspitanje bila su njena oruđa.

„Čovek može da poseje sopstveno seme hiljadu puta“, kazala je. „Ako se pobrine da izbegava zarazu i inače živi zdravo i valjano, može da stoji kao hrast na litici i skače kao jelen koji i dalje gospodari svojim krdom. To ste vi, kralju moj.“

Otvorio je nateklu šaku i ona je položila svoju u njegovu. Koža mu je bila hladna i lepljiva od znoja i ona se upitala da li je smrt već počela da nastupa. Znala je da je imao pedeset šest godina, i da je vladao već skoro trideset osam. Ženio se šest puta i imao petoro dece koju je priznao. Izazivao je svet i prkosio Katoličkoj crkvi osnivajući sopstvenu religiju. Katarina je bila njegova treća žena i, neka je nebesima hvala, izgledalo je da će biti i poslednja.

I to je u njenom srcu budilo nadu.

Nije bilo nikakve radosti u bračnoj zajednici s ovim tiraninom, ali ona je ispunjavala svoje dužnosti. Nije želela da bude njegova supruga, i umesto toga bi više volela da mu bude ljubavnica, pošto njegove supruge nisu dobro prolazile. „Ne, madam“, rekao joj je on. „Ja vas vidim u višoj ulozi.“ Ona namereno nije pokazivala entuzijazam zbog njegove ponude, ostajala je ravnodušna prema njegovim kraljevskim gestovima, vodeći računa o tome da su glave brže padale što je Henri postajao stariji. Diskrecija je bila jedini put do dugovečnosti. Tako da se, ostavši bez drugog izbora, udala za Henrija Tjodora uz veličanstvenu ceremoniju za ceo svet.

Sad su se četiri godine bračne agonije bližile svom kraju.

Ali ona je zadržavala svoju radost za sebe, noseći na licu masku zabrinutosti, dok joj se u očima videlo nešto što se moglo shvatiti samo kao ljubav. Bila je vešta da osvoji i sačuva za sebe srca starijih muškaraca, pošto je već negovala dva prethodna muža na njihovim samrtničkim posteljama. Znala

Kraljevska prevara

je kakve žrtve ta uloga zahteva. Što se tiče kralja, mnogo puta je spustila njegovu smrdljivu, zagnojenu nogu sebi u krilo, čisteći je i mažući melemima, umirujući njegov um, olakšavajući mu bolove. Ona je bila jedina kojoj je dopuštao da to radi.

„Dušice“, šapnuo je kralj. „Imam jednu, poslednju dužnost za tebe.“

Ona je klimnula glavom. „Najmanja želja vašeg veličanstva je zakon ove zemlje.“

„Postoji tajna. Jedna što sam je dugo čuvao. Koju mi je preneo rođeni otac. A ja želim da je prenesem Edvardu i tražim od tebe da to učiniš.“

„Biće mi čast da učinim bilo šta za vas.“

Kraljeve oči su se sklopile i ona je videla da se njegov kratki predah od bola završio. Usta su mu se otvorila i kriknuo je: „Monasi! Monasi!“

Reči su bile prožete jezom.

Da li su se duhovi sveštenika bačenih u vatru sjatili oko njegove postelje, zlurado se cereći njegovoj umirućoj duši? Henri je opustošio manastire, zaplenio njihova bogatstva, kaznio žitelje. Ruševine i leševi bili su sve što je ostalo od njihovog nekadašnjeg veličanstva.

On kao da je povratio vlast nad sobom i odagnao viziju. „Otac mi je na samrti rekao za tajno mesto. Samo za Tjudorove. Poštovao sam i voleo to mesto, i dobro sam ga iskoristio. Moj sin mora da zna za njega. Hoćeš li mi ti reći, kraljice moja?“

Bila je zapanjena što će se ovaj čovek, toliko bezobziran za života, toliko nepoverljiv prema svakome i svačemu, u času svoje smrti poveriti njoj. Pitala se hoće li to biti još jedna varka, da je uhvati u klopku. Već je jednom to pokušao, pre nekoliko meseci, kad ga je previše jako pritislula zbog religije. Biskup Gardiner od Vinčestera brzo je iskoristio njenu grešku, i dobio je kraljevsko odobrenje da je uhapsi i ispita. Na svu sreću, saznala je za zaveru i uspela da ponovo zadobije kraljevu blagonaklonost. Na kraju je Gardiner bio taj koji je proteran s dvora.

„Ja ću, naravno, uraditi sve što budete zahtevali od mene“, rekla je. „Ali zašto to sami ne kažete svom dragom sinu i nasledniku?“

„On ne sme da me vidi ovakvog. Nisam dopustio nijednom svom detetu da me vidi ovakvog. Samo tebi, dušice. Moram zasigurno znati da ćeš izvršiti ovu dužnost.“

Ponovo je klimnula glavom. „To uopšte ne dolazi u pitanje.“

„Onda me slušaj.“

* * *

Koton Malon je znao da bi laž bila bolja, ali je odlučio da, u sklopu novih kooperativnih odnosa s bivšom ženom, kaže istinu. Pem ga je posmatrala s napetošću koju je na njenom licu viđao i ranije. Samo što joj je ovog puta pogled bio ublažen složenom i teškom stvarnošću.

On je znao nešto što ona nije.

„Kakve veze smrt Henrija VIII ima sa onim što se tebi dogodilo pre dve godine?“, upitala ga je.

Počeo je da joj kazuje priču, ali se zaustavio. Dugo nije razmišljao o onim satima davno proživljenim u Londonu. Otvorili su mu oči, i to na mnogo načina. Iskustvo oca i sina, koje je samo bivši predstavnik Ministarstva pravde SAD mogao da preživi.

„Pre neki dan, Gari i ja smo gledali vesti“, rekla je Pem. „Libijski terorista koji je postavio bombu u onaj avion u Škotskoj 1980. umro je od raka. Gari kaže da zna sve o njemu.“

On je gledao istu emisiju. Abdelbaset el Megrahi je konačno podlegao bolesti. Bivši obaveštajni oficir El Megrahi je 1988. optužen za ubistvo 270 ljudi prilikom eksplozije bombe na letu 103 kompanije *Pan Am* iznad Lockerbija u Škotskoj. Ali tek u januaru 2001. trojica škotskih sudija, koji su zasedali na specijalnom sudu osnovanom u Holandiji, doneli su presudu da je kriv i odredili mu kaznu doživotnog zatvora.

On je hteo da zna šta je Gari još rekao.

U zavisnosti od onoga što je njegov sedamnaestogodišnji sin otkrio, mogao je da ograniči sopstvene komentare.

Ili se bar tome nadao.

„Samo da ste u Londonu vas dvojica bili u kontaktu s tim teroristom.“

To nije bila baš prava istina, ali ponosio se sinovljevim držanjem. Svaki dobar obaveštajni oficir znao je da otvorene uši i zatvorena usta uvek najbolje deluju.

„Ja samo znam“, nastavila je ona, „da je pre dve godine Gari otišao odavde s tobom u Kopenhagen na kratak odmor za Dan zahvalnosti. Sad sam saznala da je umesto toga bio u Londonu. Nijedan od vas dvojice nikad nije rekao ni reč o tome.“

„Znala si da moram tamo da se zaustavim na povratku kući.“

„Da se zaustaviš? Kako da ne. Ali to je bilo više od pukog zaustavljanja, i ti to znaš.“

Bili su razvedeni već četiri godine. Pre toga su u bili u braku osamnaest godina. Čitavu svoju karijeru u mornarici proveo je sa Pem. Postao je

Kraljevska prevara

advokat i počeo da radi u Ministarstvu pravde dok je bio s njom, ali je karijeru agenta u *Magelan biletu* završio kao njen bivši muž.

Njihov rastanak nije bio baš lep.

Ali najzad su raščistili sitnice među sobom.

Pre dve godine.

Tačno pre nego što se dogodilo sve ono u Londonu.

Možda bi trebalo da joj sve ispriča.

Nema više tajni, zar ne?

„Jesi li sigurna da želiš ovo da čuješ?“

Sedeli su za kuhinjskim stolom u kući u Atlanti u koju su se Pem i Gari uselili pre razvoda. Odmah posle okončanja braka on je otišao iz Džordžije i preselio se u Dansku misleći da je ostavio prošlost za sobom.

Koliko samo čovek može da pogreši.

Je li *on* želeo ponovo da sluša šta se dogodilo?

Zapravo ne.

Ali to bi moglo da bude dobro za oboje.

„U redu, ispričaću ti.“

DEO PRVI

PRE DVE GODINE

JEDAN

LONDON

PETAK, 21. NOVEMBAR

6.25 UJUTRO

Koton Malon je prišao šalteru carine na aerodromu Hitrou i pružio dva pasoša – svoj i svog sina Garija. Međutim, između njega i šalterskog stakla stajao je problem.

Petnaestogodišnji Ijan Dan.

„Ovaj nema pasoš“, rekao je Malon službeniku, a zatim se predstavio i objasnio čime se bavi. Kratak poziv nepoznatom sagovorniku doveo je do usmenog odobrenja da Ijan ponovo uđe u zemlju.

Što nije iznenadilo Malona.

Pošto Centralna obavestajna agencija želi da dečak bude u Engleskoj, pretpostavljao je da su njeni agenti već sredili sve što treba.

Bio je umoran od dugog leta, mada je uspeo da odspava nekoliko sati. Koleno ga je još bolelo od udarca nogom koji mu je Ijan zadao u Atlanti, pre nego što je pokušao da pobegne s aerodroma. Na svu sreću, *njegov* petnaestogodišnjak Gari brzo je zaustavio problematičnog mladog Škota pre nego što je uspeo da pobegne iz aerodromske sale.

Usluga prijateljsima.

To je uvek problem.

Ovo je bila usluga Stefani Nel, njegovoj bivšoj šefici u *Magelan biletu*.

To je CIA, rekla mu je ona. Zvali su direktno iz Englija. Nekako su znali da je Malon bio u Džordžiji i hteli su da otprati dečaka nazad u London, gde će ga

predati Metropolitanskoj policiji. Posle toga su Gari i on mogli da produže za Kopenhagen. Zauzvrat su dobili karte u prvoj klasi za put do kuće u Dansku.

Nije loše. Njegove karte bile su za ekonomsku klasu.

Pre četiri dana otputovao je u Džordžiju iz dva razloga. Advokatska komora Savezne Države Džordžije zahtevala je dvanaest sati dodatnog pravničkog obrazovanja od svih svojih licenciranih advokata. Iako se povukao iz mornarice i *Magelan bileta*, i dalje je održavao advokatsku licencu u aktivnom stanju, što je značilo da je morao ispuniti godišnji broj obaveznih časova dodatnog obrazovanja. Prošle godine je prisustvovao takvom jednom prema propisima obaveznom događaju u Briselu, trodnevnom sastanku o vlasničkim pravima multinacionalnih kompanija. Ove godine je izabrao seminar o međunarodnom pravu, koji se održavao u Atlanti. Nije to bio preterano uzbudljiv način da se provedu dva dana, ali previše je vredno radio na sticanju te diplome da bi jednostavno dopustio da mu licenca istekne.

Drugi razlog bio je lične prirode.

Gari je tražio da provede kratki raspust za Dan zahvalnosti s njim. Škola nije radila, a Malonova bivša žena Pem smatrala je kratko putovanje preko mora dobrom idejom. Pitao se zašto je toliko ćutljiva i saznao odgovor prošle nedelje, kad je Pem nazvala njegovu knjižaru u Kopenhagenu.

„Gari je ljut“, rekla je. „Postavlja mnogo pitanja.“

„Na koja ne želiš da odgovoriš?“

„Na koja bi mi bilo teško da odgovorim.“

Ovaj odgovor je bio ublažavanje situacije. Pre šest meseci otkrila mu je surovu istinu u toku jednog drugog poziva upućenog iz Atlante u Dansku. Gari nije bio njegov biološki sin. Dečak se rodio iz njene vanbračne avanture pre nekih šesnaest godina.

Sad je rekla Gariju tu istinu, a njegov sin nije bio srećan. Malona je ta vest potpuno skrhalo. Mogao je samo da zamišlja kako je tek delovala na Gariju.

„Nijedno od nas nije bilo svetac u to vreme, Kotone.“

Volela je da ga podseća na tu činjenicu – kao da je on nekako mogao da zaboravi da se njihov brak navodno okončao zbog njegovih grešaka.

„Gari želi da sazna nešto o svom biološkom ocu.“

„Kao i ja.“

Ona mu ništa nije ispričala o tom čoveku, i odbijala je njegove zahteve za informacijama o njemu.

„On ni na koji način nije uključen u ovo“, kazala je. „Potpuni je neznanac za sve nas. Baš kao što žene s kojima si ti bio nemaju nikakve veze s ovim. Ne želim da otvaram ta vrata. Nikad.“

Kraljevska prevara

„Zašto si onda rekla Gariju za to? Dogovorili smo se da to uradimo zajedno, kad dođe pravo vreme.“

„Znam. Znam. Moja greška. Ali to je moralo da se uradi.“

„Zašto?“

Nije mu odgovorila. Ali mogao je da pogodi razlog. Ona je volela da ima kontrolu. Nad svim i svačim. Samo što ovdje nije imala kontrolu. Zapravo, niko je nije imao.

„On me mrzi“, kazala je. „Vidim mu to u očima.“

„Izvrnula si dečaku život naopačke.“

„Danas mi je rekao da možda želi da živi s tobom.“

Morao je da kaže: „Znaš da nikad ne bih ovo upotrebio u svoju korist.“

„Znam to. Ovo je moja greška. Ne tvoja. Jako je ljut. Možda će mu nedelju dana provedenih s tobom pomoći da se ta ljutnja ublaži.“

Shvatio je da ne voli Garija ništa manje zbog toga što u sebi ne nosi gene Malonijevih. Ali lagao bi sebe ako bi rekao da mu nije smetala ta činjenica. Šest meseci je prošlo, a istina je i dalje bolela. Zašto? Nije bio siguran. On nije bio veran Pem dok je bio u mornarici. Bio je mlad i glup i u svašta se uplitao. Ali sad je znao da je i ona imala ljubavnu avanturu. U to vreme je uopšte nije pominjala. Da li bi ona švrljala da on nije?

Sumnjao je u to. Nije bila takva po prirodi.

Dakle, ni on nije bio bezgrešan što se tiče sadašnje zbrke.

Pem i on bili su razvedeni duže od godinu dana, ali su tek u oktobru postigli mirovni sporazum. Sve ono što se desilo s Aleksandrijskom bibliotekom promenilo je sve među njima.

Nabolje.

Ali sad ovo...

Jedan dečak, o kom je morao da se brine, bio je ljut i zbunjen.

Drugi je, izgleda, bio delinkvent.

Stefani mu je ispričala ponešto. Ijan Dan je rođen u Škotskoj. Nije se znalo ko mu je otac. Majka ga je rano napustila. Poslali su ga u London da živi s tetkom i dolazio je i odlazio iz njene kuće, dok najzad nije pobjegao. Imao je dosije u policiji – hapšen je zbog sitnih krađa, provala, pljački. CIA ga je tražila jer je pre mesec dana jedan od njihovih ljudi gurnut ili je skočio pod voz u pokretu na stanici podzemne železnice. Dan je bio tamo, na Oksfordskom kružnom toku. Svedoci su rekli da je možda čak nešto i ukrao od pokojnika. Zato su ljudi iz CIA morali da razgovaraju s njim.

To nije bilo dobro, ali nije ga se ni ticalo.

Za nekoliko minuta njegova usluga Stefani Nel biće obavljena, a onda će Gari i on sesti na svoj let za Kopenhagen i uživati u slobodnoj nedelji, naravno – u zavisnosti od toga na koliko će neprijatnih pitanja njegov sin možda želeti odgovore. Nezgoda je bila to što let za Dansku nije kretao s Hitroua nego s Getvika, drugog londonskog velikog aerodroma, udaljenog nekih sat vremena vožnje prema jugu. Do polaska aviona je ostalo još nekoliko sati, tako da to nije bio problem. Trebalo je samo da promeni nešto dolara za funte i uzme taksi.

Prošli su kroz carinu i preuzeli prtljag.

Ni on ni Gari nisu nosili mnogo stvari.

„Preuzeće me policija?“, pitao je Ijan.

„Tako je meni rečeno.“

„Šta će mu se dogoditi?“, upitao je Gari.

Malon slegnu ramenima. „Teško je reći.“

I bilo je. Naročito kad je umešana CIA.

Prebacio je torbu preko ramena i poveo dečake iz odeljenja za preuzimanje prtljaga.

„Mogu li da uzmem svoje stvari?“, pitao je Ijan.

Kad su mu doveli Ijana u Atlanti, dali su mu plastičnu kesu u kojoj je bio švajcarski vojnički nož sa svim dodacima, ogrlica od kalaja, sa zakačenim religijskim simbolom, džepni biber-sprej za samoodbranu, srebrne makazice i dve knjige u mekom povezu, kojima su nedostajale korice.

Ajvanho i Arturova smrt.

Na smeđim ivicama knjiga videle su se mrlje od vlage, a povez je bio premrežen širokim belim naprslinama. Obe su bile štampane pre više od trideset godina. Na naslovnim stranicama je bio pečat SVE STARE KNJIGE, sa adresom na londonskom Pikadiliju. On je koristio sličan način obeležavanja knjiga u svojoj knjižari, a na njegovom pečatu je jednostavno pisalo KOTON MALON, KNJIŽAR, HEJBRO PLADS, KOPENHAGEN. Sve stvari u plastičnoj kesi pripadale su Ijanu, a carinici su ih oduzeli kad su ga odveli u pritvor na Međunarodnom aerodromu u Majamiju, pošto je pokušao ilegalno da uđe u zemlju.

„To zavisi od policije“, rekao je. „Meni je naloženo da predam i tebe i kesu njima.“

Gurnuo je umotanu kesu u svoj putni kofer, gde će i ostati dok policija ne preuzme dečaka. Donekle je očekivao da Ijan pobegne, pa je ostao oprezan. Ispred sebe je spazio dvojicu u tamnim odelima, kako idu prema njima.

Kraljevska prevara

Čovek s desne strane, nizak i zdepast, sa kestenjastom kosom, predstavio se kao inspektor Nors.

Pružio je ruku i Malon se rukovao s njim.

„Ovo je inspektor Devin. Mi smo iz Metropolitan policije. Rekli su nam da vi pratite dečaka. Došli smo da vas odvezemo do Getvika i preuzmemo brigu za mladog gospodina Dana.“

„Zahvalan sam vam na prevozu. Nisam baš oduševljen skupom vožnjom taksijem.“

„To je najmanje što možemo da uradimo. Kola su nam baš tu ispred. Jedna od privilegija kad si policajac jeste što možeš da se parkiraš gde hoćeš.“

Čovek se široko osmehnuo Malonu.

Krenuli su prema izlazu.

Malon je primetio da inspektor Devin ide iza Ijana. Pametan potez, pomislilo je.

„Vi ste sredili to da uđe u zemlju bez pasoša?“

Nors je klimnuo glavom. „Jesmo, zajedno s još nekima koji saraduju s nama. Mislim da ih vi znate.“

Zaista ih je znao.

Izašli su iz zgrade aerodroma na prohladan jutarnji vazduh. Zid gustih oblaka boju je nebo u depresivnu boju kalaja. Pored ivice trotoara stajala je plava Mercedesova limuzina. Nors je otvorio zadnja vrata i pokazao Gariju rukom da prvi uđe, a zatim su ušli Ijan i Malon. Inspektor je stajao pored kola dok svi nisu ušli, pa zatvorio vrata. Nors je seo na suvozačevo sedište, a Devin je vozio. Izjurili su sa Hitroua i uključili se na Auto-put M4. Malon je znao put, pošto je dobro poznao London. Pre mnogo godina proveo je neko vreme u ovom mestu po zadatku. Takođe je dobio raspored na godinu dana ovde dok je služio u mornarici. Saobraćaj je postajao sve gušći dok su se kretali prema istočnom delu grada.

„Neće vam smetati da se zaustavimo na jednom mestu pre nego što krenemo na Getvik?“, upitao ga je Nors.

„Nema problema. Imamo vremena do polaska aviona. To je najmanje što vam dugujemo u zamenu za besplatnu vožnju.“

Malon je posmatrao Ijana dok je dečak zurio kroz prozor. Nije mogao a da se ne upita šta će se dogoditi s njim. Stefanina procena nije bila povoljna. Dete ulice, bez porodice, potpuno prepušteno sebi. Za razliku od Garija, koji je imao tamnu kosu i ten, Ijan je bio plavkos i blede puti. Ipak, izgledao je kao dobro dete. Samo nije imao sreće u životu. Ali barem je bio mlad – mladost nudi šanse, a šanse vode do mogućnosti. Dečak je bio potpuna

suprotnost Gariju, koji je živeo običnim zaštićenim životom. Pomisao na Garija na ulici, samog, bez ikoga svog, kidala mu je srce.

Topao vazduh pokuljao je u unutrašnjost automobila, a motor je zabrujao dok su se sporo probijali kroz saobraćajnu gužvu.

Vremenska razlika i neispavanost učinile su Malonove oči umornim.

Sklopio ih je, i kad se probudio, pogledao je na sat i shvatio da je odremao petnaestak minuta. Naterao je sebe da se razbudi. Gari i Ijan su i dalje sedeli čitke. Nebo se dodatno zatamnelo. Oluja se bližila gradu. Pogledao je unutrašnjost kola, primetivši po prvi put da u njima nema radio-stanice i druge opreme za komunikaciju. Takođe, podovi i presvlake su bili besprekorno čisti. To svakako ne liči ni na jedna policijska kola u kojima se ikad vozio.

Zatim je pažljivije pogledao Norsa.

Njegova smeđa kosa bila je podsećena ispod ušiju. Nije bila čupava, ali bila je gusta. Bio je glatko izbrijan i malo gojazan. Nosio je prikladnu odeću, odelo s kravatom, ali njegova leva ušna školjka privukla je Malonovu pažnju. Bila je probušena. Nije imao mindušu, ali rupica se jasno videla.

„Pitao sam se, inspektore, da li bih mogao da vidim vašu legitimaciju? Trebalo je da vas zamolim za to odmah na aerodromu.“

Nors mu nije odgovorio. Pitanje je privuklo Ijanovu pažnju pa je i on odmerio Malona ljubopitljivim pogledom.

„Jeste li me čuli, Norse? Voleo bih da vidim vašu legitimaciju.“

„Samo vi uživajte u vožnji, Malone.“

Nije mu se dopao čovekov oštar ton pa se uhvatio za prednje sedišta i nagnuo se napred u nameri da jasnije iskaže zahtev.

Iza naslona za glavu se promolila cev pištolja da ga dočeka.

„Da li je ovo odgovarajuća legitimacija?“, upitao je Nors.

„Zapravo, nadao sam se legitimaciji sa slikom.“ Mahnuo je rukom prema oružju. „Kad je to Metropolitenska policija počela da koristi *globove*?“

Nije bilo odgovora.

„Ko si ti?“

Nors je mahnuo pištoljem prema Ijanu. „Njegov čuvar.“

Ijan je pružio ruku preko Garija i počeo da poteže hromiranu ručicu na vratima, ali ona nisu htela da se otvore.

„Odličan izum – sigurnosna brava za decu“, izgovorio je Nors. „Sprečava mališane da se izvuku napolje.“

Malon reče: „Sinko, hoćeš li da mi kažeš šta se dešava.“

Ijan ništa ne odgovori.

„Ovi ljudi su se očigledno mnogo potrudili da se upoznaju s tobom.“

Kraljevska prevara

„Sedi tu i ćuti, Malone“, reče Nors. „Ovo se tebe ne tiče.“

Malon se zavalio u sedištu. „Oko toga se slažemo.“

Samo što je u kolima bio i njegov sin.

Nors je ostao okrenut prema njima, ne skidajući pogled s Malona i sve vreme ga držeći na nišanu pištolja.

Kola su nastavila da se probijaju kroz jutarnju gužvu.

Malon je pratio krajolik koji je promicao pored njih, prisećajući se koliko je mogao geografije severnog Londona. Shvatio je da je most preko kog su upravo prešli vodio preko kanala Ridžents, vodenog prolaza koji je vijugao kroz grad i konačno se ulivao u Temzu. Avenija s četiri saobraćajne trake bila je oivičena veličanstvenim drvećem. Saobraćaj je bio gust. Primetio je Lords, čuveni teren za kriket. Znao je da se izmišljena Ulica Bejker, u kojoj živi Šerlok Holms, navodno nalazi nekoliko blokova dalje. I Mala Venecija bila je nedaleko odatle.

Opet su prešli kanal i on je pogledao u jarko obojene kuće na splavovima, raštrkane po vodi. Po kanalu su se mestimično mogle videti jahte, visoke ne više od tri metra, napravljene da mogu da prolaze ispod niskih mostova. Nizovi kuća i stambenih zgrada u džordžijanskom stilu pružali su se s obe strane bulevara, a ispred njih se uzdizalo visoko drveće bez lišća.

Devin je skrenuo mercedesom u poprečnu uličicu. S obe strane ulice videlo se još kuća. Prizor je donekle podsećao na Atlantu, gde je on nekad imao kuću. Posle još tri skretanja ušli su u dvorište s tri strane zatvoreno visokom živicom. Mercedes se zaustavio ispred konjušnice sazidane od kamenja pastelnih boja.

Nors je izašao iz kola. Devin je uradio isto.

Otvorili su oboja zadnja vrata sa spoljašnje strane.

„Izlazite“, reče Nors.

Malon je stajao na kaldrmi ispresecanoj mahovinom smaragdne boje. Gari i Ijan su izašli s druge strane.

Ijan je pokušao da beži.

Nors je snažno tresnuo dečaka o auto.

„Nemoj!“, doviknuo je Malon. „Radi šta ti kaže. Ti takođe, Gari.“

Nors je gurnuo pištolj Ijanu u vrat. „Budi miran!“ Držao je dečaka pritisnutog uz auto težinom svog tela. „Gde je USB?“

„Kakav USB?“, pitao je Malon.

„Ućutkaj ga“, rekao je Nors.

Devin je zario pesnicu Malonu u stomak.

„Tata!“, uzviknuo je Gari.

Stiv Beri

Malon se presamitio i pokušao da povrati dah, dajući Gariju znak da je dobro.

„USB?“, ponovio je Nors. „Gde je?“

Malon je ustao rukama stežući stomak. Devin se izmakao da ponovo zamahne, ali Malon mu je zabio koleno u međunožje pa ga desnom šakom raspalio u bradu.

Možda se povukao iz službe i možda ga je mučila vremenska razlika, ali nije bio bespomoćan.

Okrenuo se tačno u trenutku kad je Nors uperio pištolj u njega. Prasak jednog ispaljenog metka odjeknuo je u trenutku kad se Malon bacio na kaldrmu, i tane je pogodilo živicu iza njega. Pogledao je prema suvozačevoj strani mercedesa i video Norsa kroz poluotvorena vrata. Skočio je na noge, oslonio se o haubu i poleteo kroz auto udarivši nogama u vrata sa suprotne strane.

Vrata su se otvorila i tresnula u Norsa, bacivši lažnog inspektora unazad prema konjušnici.

Malon se provukao kroz otvorena vrata.

Ijan je bežao iz dvorišta prema otvorenoj ulici.

Malonov pogled susreo se s Garijevim. „Idi s njim! Beži odavde!“

Neko ga je sapleo s leđa.

Udarilo je čelom o vlažni kamen. Osetio je jak nalet bola. Mislio je da je Devin izbačen iz igre.

Greška.

Devinova ruka mu se obmotala oko vrata i Malon je pokušavao da se oslobodi daviteljskog zahvata. Nije imao mnogo prostora za manevrisanje u ležećem položaju, a Devin mu je izvijao kičmu pod neprirodnim uglom.

Građevine oko njega nestajale su mu iz vidnog polja i ponovo se vraćale.

Krv mu je curila sa čela u oko.

Poslednje što je video pre nego što ga je prekrila tama bili su Ijan i Gari kako nestaju iza ugla.

DVA

BRISEL, BELGIJA

7.45 PO PODNE

Blejk Antrim nije voleo kočoperne žene. Trpeo ih je, pošto je Centralna obaveštajna agencija bila prepuna mudroserki. Ali to nije značilo da mora da ih